En relació al proppassat Primer d’octubre

written by Miquel Mutiñó | 10 d'octubre de 2022

Totes les opinions són respectables. Al meu entendre, i hi vaig estar tota l’estona, davant l’escenari de l’Arc de Triomf, aquest primer d’octubre, fent de voluntari i fixant-me en el comportament de la gent, haig de dir que no es van xiular persones. És més, es va aplaudir i xiular a la mateixa persona i en diferents casos (no només la Carme Forcadell). El que es va xiular, fonamentalment, va ser discursos llargs i excessius, i propostes que la gent va considerar inapropiades. En general, va ser a la gent que va assistir a l’acte a qui se li va faltar el respecte. Va ser a l’inrevés. I molts van dir prou.

Però resulta que en lloc de destacar la maduresa política que significa aquesta capacitat crítica selectiva i no sectària, continuem fent més profund el pou de merda en el qual ens han ficat uns i altres, on el millor que pots «fer» és no fer res i no obrir la boca, deixar que les coses continuïn igual per evitar-te problemes. Anar-te’n a casa i dir: ja s’ho faran tots!

I la veritat, hem arribat a extrems insostenibles, on qualsevol mínima conversa o debat acaba fora de qualsevol criteri de racionalitat. Pregunto: fa quaranta anys hauríem d’haver fet el mateix amb tots els polítics represaliats pel franquisme? Cada any de suposada «democràcia» post-franquista, hauríem d’haver callat davant de tots ells i empassar-nos-ho tot pel que van patir a la dictadura? Els contextos i les trajectòries de les persones, les seves paraules, la seva evolució i la incidència que té en les nostres vides, no són rellevants?

En una Catalunya on els mateixos polítics que hem votat per

fer la independència han convertit el país en una mena de dictadura infame a favor dels partidaris de la rendició, un país on no només no tenim persones ni mitjans de comunicació públics ni subvencionats que representin la pluralitat de visions, sinó que a més hem de patir cada dia com es fa escarni de la dissidència que no accepta la rendició davant el poder colonial, discutir si la gent es pot expressar o no lliurement en un míting polític (recordeu que feia dos dies també ens qüestionaven el dret a manifestar-nos en la Diada si no era per anar a favor del Govern), em sembla una broma de mal gust.